

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **nezl. P. H.**, bytem P. 4 – Š., Z. K. r. 266, zast. matkou Ing. J. H., bytem jako žalobce, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy, odbor správních činností ve školství**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, zast. prof. JUDr. Janem Křížem, advokátem, se sídlem Praha 1, Dlouhá 13, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2013, č. j. S-MHMP 561133/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitelky příspěvkové organizace Mateřská škola, Praha 4, Na příčné mezi 186, ze dne 28. 5. 2013 (dále též „ředitelka MŠ“) o nepřijetí nezletilého žalobce k předškolnímu vzdělávání, a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrzeno.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný poukázal na ustanovení § 165 odst. 2 písm. b) a § 34 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (dále jen „školský zákon“) a přisvědčil právnímu posouzení ředitelky MŠ s tím, že nezbytným předpokladem pro přijetí dítěte k předškolnímu vzdělávání je dodržení podmínek stanovených zvláštním předpisem. Tím je zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o

veřejném zdraví“), zejména pak jeho ustanovení § 50, podle něhož předškolní zařízení mohou přijmout pouze dítě, které se podrobilo stanoveným, pravidelným očkováním, má doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci. Je proto povinností zákonného zástupce při podání žádosti o přijetí dítěte k předškolnímu vzdělávání (dále též „žádost“) předložit doklad o povinném očkování dítěte nebo doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci. Tímto dokladem není čestné prohlášení, neboť pokud by tomu tak mohlo být, bylo by to v zákoně výslovně uvedeno, jako je tomu v jiných případech. Proto ředitelka MŠ čestné prohlášení ze dne 20. 3. 2013 přijala jako doklad irelevantní a dne 25. 3. 2013 vyzvala matku žalobce, aby platný doklad o očkování, imunitě proti nákaze nebo trvalé kontraindikaci na očkování (dále též „doklad“) doložila. Vzhledem k tomu, že doklad ve spisu není přiložen, zákonný zástupce jej zřejmě nepředložil. Ostatní připomínky matky nezletilého žalobce považoval žalovaný za právně nerozhodné, neboť není splněna základní podmínka pro přijetí k předškolnímu vzdělávání z důvodů předně uvedených. Namítá-li matka nezletilého žalobce, že dítě mělo k očkování kontraindikace, měla jako zákonný zástupce doložit lékařské potvrzení o trvalé kontraindikaci, chce-li, aby její dítě bylo k předškolnímu vzdělávání přijato.

Žalobce v podané žalobě ze dne 7.11.2013, ve znění jejího doplnění (podání ze dne 21. 7. 2014, 1. 10. 2014, 16. 6. 2015, 22. 6. 2015, 23. 6. 2015 a podání ze dne 29. 9. 2015, připojené ke spisu po vyhlášení rozsudku) opakovaně namítal nezákonnost žalovaného rozhodnutí a zkrácení na svých právech s tím, že rodič, kterému lékařka ani přes opakované výzvy a dotazy žádné očkování pro dítě nedoporučí, logicky nemůže ani žádné očkování odmítnout. Správní orgán v rozporu s tvrzením lékařky tvrdí, že dítěti nějaké očkování chybí, odmítl však přes množství dotazů říci jaké konkrétní a odmítl vést i řízení o předběžné otázce v této věci.

Podle žalobce je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, neboť se opakovaně nevypořádal s námitkou, v níž žalobce namítal, že nemůže být v zájmu ochrany zdraví druhých nařízeno očkování dětí, když to není jako nezbytné nařízeno dospělým. Ani při přijímání dětí do státních mateřských škol v ČR nesmí docházet k diskriminaci žadatelů z důvodu názoru či víry rodičů. Byla to právě matka dítěte, která po lékařce opakovaně chtěla k očkování informace a žádala, aby si lékařka doplnila vzdělání a nějaké očkování dítěti navrhla. Matka může doložit i některé odborné publikace, které lékařce doporučila ke studiu. Bohužel zjistila, že si lékařka v případě očkování nedoplňuje vzdělání.

Dále žalobce popsal svůj zdravotní stav od narození a poukazoval na jednání mezi jeho matkou a jeho ošetřujícími lékaři, státními orgány, jakož i lékařskou komorou. V této souvislosti žalobce uvedl, že namítal podjatost „daných“ úřednic, s touto námitkou se však žalovaný nevypořádal a spis jim byl opět předán k vyřízení. Žalobce nebyl informován o příslušné úřední osobě, která má spis a kdy do něj může nahlédnout. Důkazy o jednání lékařky (starší paní v důchodovém věku, která problematice očkování nerozumí) jsou předmětem jiného spisu (žaloby na lékařku), která je nyní u daného soudu.

Žalobce namítal, že až do vydání pravomocného rozhodnutí neměl možnost seznámit se se spisovým materiálem, uplatňovat námitky v řízení a vyjádřit se k jeho podkladům před vydáním rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného působí tak, jako by se týkalo zcela jiného spisu.

Podle žalobce žalovaný chybně uvedl, že čestné prohlášení není doklad. V zákoně není uvedeno, kdo má doklad vystavit. Žalovaný nepravdivě uvedl, že nebyl doložen doklad o pravidelném očkování, neboť byly doloženy tři doklady. K tomu žalobce poukázal na článek

4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) s tím, že povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Z toho dovodil, že meze očkování nemůže stanovit vyhláška, ale pouze zákon. Konstatoval, že proočkovanost zaměstnanců mateřské školy také nikdo neprověřuje. Žalobce byl přitom již v osmi týdnech věku hospitalizován v nemocnici s podezřením na pertusi. V případě skutečně povinného očkování uvedeného v zákoně by byly nutné současně i další legislativní úpravy. Rodiče rozhodují, zda dítě bude naočkováno, rodiče dávají informovaný souhlas na základě poskytnutých informací a nesmí být při rozhodnutí pod tlakem. K tomu poukázal na článek 5, článek 6 odst. 4 a článek 26 Úmluvy o lidských právech a biomedicině (dále též „Úmluva“) s tím, že jakákoli výjimka musí být konkrétně odůvodněna, musí být u každého konkrétního očkování zdůvodněno, proč nelze ustanovení článku 5 Úmluvy dodržet. Nezbytnost v případě očkování dětí zdůvodněna není.

V této souvislosti žalobce žádal od žalovaného sdělit, jaké očkování žalobci chybí a kdy konkrétně se mu měl podrobit. Tvrdil, že se nemohl u lékařky podrobit žádným očkováním. Od roku 2011 lékařka odmítá vystavit žalobci nové potvrzení. Uvedl, že pokud Česká republika vyžaduje pravidelné očkování, musí k tomu umět zajistit i lékaře. Zákonní zástupci žalobce trvali a trvají na pravidelném očkování, pokud neměl kontraindikace či ho lékař z jiného důvodu nechtěl očkovat. Žalobce se žádnému očkování nemohl podrobit, neboť mu jej žádný lékař nenavrhoval. Žalobce nemohl být kvůli nemocnosti či kontraindikacím očkován. Závažné okolnosti, které rodiče žalobce k jeho neočkování vedly, považoval za nadbytečné uvádět. Pro úplnost konstatoval, že rodiče nedostali informace k očkování, nebylo jim vůbec řádně nabídnuto, z důvodu víry a svědomí matka žalobce odmítla podvody a krytí nezákonných postupů v České republice, lékařka urážela matku žalobce a hygienická stanice si stěžovala, že spolupráce s matkou není možná. Soudy v České republice tak nemají ani možnost posuzovat, zda informace k očkování byly dostatečné, když žádné informace lékařka placená státem neposkytla. V řízení nebyl prokázán žádný důvod, proč žalobce nelze do mateřské školy přijmout a jak by bez ohledu na kontraindikace k očkování ohrožoval druhé. Žalobce doložil hned dvě potvrzení dvou různých lékařů, že může být do mateřské školy přijat a účastnit se akcí školy. Závěr žalovaného o tom, že žalobce nemůže být přijat, protože nemá potvrzení lékaře, je proto nelogický, hloupý a v rozporu s důkazy. Dále žalobce předložil, jako doklad k očkování čestné prohlášení. Žalovaný neprokázal, že je tento důkaz nepravdivý.

Podle obsahu žaloby žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Poukázal na ustanovení § 50 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“ či „ZVZ“) s tím, že podmínka pro očkování dětí, které mají být přijaty k předškolnímu vzdělávání, je stanovena přímo zákonem. Ředitelka MŠ nad rámec svých povinností tuto podmínku výslovně uvedla v dokumentu Kritéria pro přijímání dětí k předškolnímu vzdělávání v mateřské škole. Ve správním spisu je obsažena pouze kopie vyjádření dětského lékaře ze dne 11. 3. 2011, které však žalobce již jednou předložil při přijímání k předškolnímu vzdělávání pro rok 2012 a které obsahuje vzájemně rozporné údaje, kdy na jedné straně se zde uvádí, že dítě nemá v dokumentaci žádné očkování a na druhé straně, že mu žádné očkování stanovené zákonem nechybí (tato věta je však evidentně psána jiným rukopisem a zástupce žalobce již dříve v žádosti o přijetí žalobce k předškolnímu vzdělávání pro rok 2012, tj. k žádosti z roku 2011 namítal jeho zfalšování. Žalovaný dne 1. 9. 2011 u lékařky ověřil, že se žalobce k tomuto dni stanoveným očkováním nepodrobil. Kromě tohoto rozporného a neaktuálního vyjádření lékaře (z března roku 2011)

předložil žalobce k prokázání splnění předpokladů pro přijetí žalobce k předškolnímu vzdělávání dle § 50 ZVZ dále doklad – čestné prohlášení Ing. J. H., zákonného zástupce žalobce o tom, že „je dítě zdravo a že nemá žádné poznatky o tom, že by P. H. nemohl být zařazen do kolektivu MŠ. Dále, že jí nikdy žádný lékař, obeznámený s dokumentací syna, nesdělil, že by její syn nemohl být zařazen do kolektivu dětí, že by mohl znamenat zvýšené infekční riziko...“. Dále se zde mj. uvádí, že matka žalobce považuje potvrzení lékařky, že pravidelné očkování stanovené zákonem dítěti nechybí, za nezpochybnitelný doklad o tom, že se dítě podrobilo pravidelným očkováním stanoveným zákonem, je proti nákaze imunní nebo se očkování nemůže podrobit pro trvalou kontraindikaci.

K tomu žalovaný poukázal na odůvodnění svého rozhodnutí, podle kterého čestné prohlášení zákonného zástupce žalobce nemůže být relevantním dokladem ve smyslu § 50 ZVZ. Ani po písemném vyzvání zákonného zástupce žalovaným ze dne 25. 3. 2013 k předložení relevantního dokladu o očkování žalobce, jeho imunitě proti nákaze nebo trvalé kontraindikaci nebylo proočkování žalobce řádným způsobem doloženo. Očkovací povinnost dětí, ucházejících se o předškolní vzdělávání, je v § 50 ZVZ stanovena jako podmínka objektivní a pro rozhodnutí o přijetí dítěte je tak významné pouze to, zda byla podmínka povinného očkování splněna či nikoli. Naopak nehraje žádnou roli, v důsledku čeho tato podmínka splněna nebyla. V tomto směru považoval žalovaný poznámky žalobce k neodbornému a nesprávnému postupu lékařky za liché. Nadto uvedl, že ani žalobce sám netvrdil, že se pravidelným očkováním stanoveným zákonem podrobil. Ředitelka MŠ je jako správní orgán povinna dodržovat veškeré právní předpisy a nemohla žalobce k předškolnímu vzdělávání přijmout na základě jí zákonem uložené povinnosti. Jakékoli zohledňování subjektivních zájmů žalobce či jeho zákonných zástupců je na straně správního orgánu vyloučeno.

K námitce neústannosti stanovení povinnosti podrobit se očkování vyhláškou (vyhláška č. 537/2006 Sb., o očkování proti infekčním nemocem) žalovaný uvedl, že se touto problematikou již zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) v usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 8As 6/2011-120, kde uzavřel, že rámcová úprava povinnosti fyzických osob podrobit se očkování stanovená v § 46 ZVZ a její upřesnění ve vyhlášce č. 537/2006 Sb. (dále jen „vyhláška“) odpovídají ústavně-právním požadavkům, dle nichž povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích (článek 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) a meze základních práv a svobod mohou být upraveny pouze zákonem (článek 4 odst. 2 Listiny). Povinné pravidelné očkování je stanoveno v zájmu ochrany veřejného zdraví. Žalobce pomíjí fakt, že v kolektivu MŠ se mohou vyskytovat i děti, které nemohly být očkovány pro trvalou kontraindikaci na očkování a pokud není žalobce očkovan, je pro tyto děti značně rizikový. Právě děti trpící trvalou kontraindikací na očkování je třeba chránit tím, že všechny ostatní děti, které nejsou proti dané nákaze přirozeně imunní, musí být povinně proočkovány. Riziko vážných následků onemocnění, proti nimž směřuje povinné očkování, je nejzávažnější právě pro děti nejmladšího věku. Z tohoto důvodu je zákonem stanovena povinnost přijímat do jeslí či mateřských škol pouze děti, které byly povinně očkovány, resp. děti, které trpí trvalou kontraindikací nebo jsou proti nákaze imunní. Předškolní vzdělávání je dobrovolné. Pokud se rodiče žalobce rozhodli nerespektovat povinnost podrobit jej pravidelným povinným očkováním, musí zároveň respektovat skutečnost, že žalobce nemůže být k předškolnímu vzdělávání přijat. Zájem společnosti na ochraně veřejného zdraví je v případě individuálních zájmů žalobce či přesvědčení jeho rodičů nepoměrně vyšší.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V doplnění vyjádření k žalobě (podání ze dne 17. 8. 2015) žalovaný k námitce podjatosti uvedl, že dne 2. 4. 2013 podala zákonná zástupkyně žalobce elektronicky písemnost s názvem „Žádost o přijetí do mateřské školy k předškolnímu vzdělávání, žádost o poskytnutí informace“ (dále jen „Žádost“), kde žádá jednak o poskytnutí informací o přeočkování ředitelky MŠ a dále namítá podjatost „všech nepřeočkových ředitelek MŠ“ a podjatost ředitelky MŠ samotné. Žádost byla ředitelkou MŠ postoupena k rozhodnutí žalovanému, jakožto nadřízenému správnímu orgánu, o čemž byla zástupkyně žalobce dopisem ředitelky MŠ ze dne 4. 4. 2013 informována. O návrhu podjatosti bylo rozhodnuto usnesením MHMP, odboru školství, mládeže a sportu ze dne 7. 5. 2013, č. j. MHMP 316194/2013 tak, že ředitelka MŠ není vyloučena z projednávání a rozhodování ve věci přijetí žalobce k předškolnímu vzdělávání podle § 165 odst. 2 školského zákona, neboť nebyla zjištěna podjatost nebo pochybnost o nepodjatosti úřední osoby ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., správní řád). Z odůvodnění usnesení plyne, že po prozkoumání a posouzení námítky podjatosti ředitelky MŠ nebyly zjištěny skutečnosti, na jejichž základě lze pochybovat o její nepodjatosti. Z toho lze podle žalovaného dovodit, že žalobce obecně namítal podjatost ředitelky MŠ, aniž by určitým a srozumitelným způsobem uvedl, v čem má podjatost ředitelky MŠ konkrétně spočívat. O této obecné námitce bylo rozhodnuto zmíněným usnesením, takže podjatost ředitelky MŠ nebyla zjištěna.

Dále žalovaný poukázal na § 34 odst. 2 školského zákona, z něhož vyplývá, že v daném školním roce lze rozhodovat o přijetí dětí k předškolnímu vzdělávání pouze na bezprostředně následující školní rok, nikoli např. o školních rocích dalších. Přijímací řízení se tedy koná pouze vždy pro bezprostředně následující školní rok. Jiný postup není z právního hlediska možný. V opačném případě by docházelo k nerovnému postavení žadatelů o přijetí k předškolnímu vzdělávání, neboť by jejich žádosti nebyly posuzovány najednou na základě shodných kritérií. Z uvedeného plyne, že na základě dříve podané žádosti žalobce o přijetí do mateřské školy z roku 2012 by žalobce nemohl být přijat do mateřské školy pro rok 2013/2014, neboť se nejedná o školní rok bezprostředně následující. Pro každý školní rok se tak musí podávat samostatná žádost o přijetí a proto nemůže být žádost žalobce o přijetí do mateřské školy z března 2013 pokračováním původní žádosti žalobce o přijetí z roku 2012. K tomu žalovaný připojil žádost žalobce o přijetí do mateřské školy k předškolnímu vzdělávání na rok 2012/2013, žádost o poskytnutí informace ze dne 2. 4. 2013, ve které je uplatněna námitka podjatosti všech nepřeočkových ředitelek MŠ a ředitelky MŠ, vyjádření ředitelky MŠ k žádosti a námitce podjatosti ze dne 4. 4. 2013, č. j. 51/13, předložení věci ředitelkou MŠ nadřízenému správnímu orgánu ze dne 5. 4. 2013, č. j. 52/13 a shora zmíněné usnesení Magistrátu hl. m. Prahy, odbor školství, mládeže a sportu ze dne 7. 5. 2013, č. j. MHMP 316194/2013.

V podání ze dne 14. 9. 2015 žalovaný soudu sdělil, že usnesení MHMP ze dne 7. 5. 2013, č. j. MHMP 316194/2013 (rozhodnutí o námitce podjatosti ředitelky MŠ) bylo žalobci doručeno dne 23. 5. 2013, což zákonná zástupkyně žalobce potvrdila svým podpisem na doručence. Žalovaný současně soudu sdělil, že žalobce proti citovanému usnesení nepodal odvolání.

Při ústních jednáních ve dnech 24. 6. 2015 a 30. 9. 2015 účastníci setrvali na svých stanoviscích. Zástupkyně žalobce rozšířila žalobu v tom smyslu, že žádá, aby jí žalovaný zajistil doklad, který bude splňovat jeho představy o dokladu, na základě kterého by žalobce mohl navštěvovat mateřskou školu a účastnit se všech školních i mimoškolních akcí. Zopakovala, že lékařka nechtěla žádný doklad poskytnout, z toho důvodu má žalobce takové množství podání. Námitka podjatosti na ředitelku MŠ byla řešena a ve věci bylo rozhodnuto.

Sama zástupkyně žalobce to již dále řešit nechtěla, odvolání nepodávala. Přivítala by, kdyby byla vyřešena námitka podjatosti úřednic MHMP, o té jednáno nebylo.

Soud na návrh zástupkyně žalobce provedl důkazy listinou, a sice potvrzením žalovaného o tom, že žalobce uplatnil námitku podjatosti ředitelky MŠ (č. l. 112 p.v. a č. l. 113 soudního spisu), sdělením zástupkyně žalobce, že Soud pro lidská práva vyzval Vládu ČR, aby se v případě nepřijetí žalobce do mateřské školy vyjádřila k jeho stížnosti ze dne 16. 11. 2014, dále že ode dne 20. 6. 2012 namítala podjatost ředitelky MŠ a potvrzením žalovaného o tom, že byla zaevidována její žádost o opatření proti nečinnosti ze dne 9. 8. 2012 a 17. 10. 2012 (č. l. 115 soudního spisu), sdělením zástupce žalobce MHMP, odboru školství ze dne 9. 8. 2012, kde je poukazováno na to, že od 20. 6. je vedeno řízení o přijetí žalobce do MŠ, řízení o předběžné otázce (č. l. 115 PV soudního spisu) a žádostí o přijetí k předškolnímu vzdělávání, žádostí o vedení řízení o předběžné otázce, případném vlivu nezákonného jednání lékařky MUDr. Vladimíry Říhové na výsledek řízení, námitkou podjatosti ředitelky MŠ M. H. ze dne 20. 6. 2012 (č. l. 116 soudního spisu).

Přílohy k podání žalovaného ze dne 17. 8. 2015 (doplnění vyjádření k žalobě), tedy žádost o přijetí do mateřské školy k předškolnímu vzdělávání, žádost o poskytnutí informace s námitkou o podjatosti žalobce vůči všem nepřeočkovaným ředitelkám MŠ a ředitelce MŠ H., vyjádření ředitelky MŠ k námitce podjatosti a předložení námitky podjatosti ředitelkou MŠ žalovanému (č. l. 102 – 104 soudního spisu) soud jako důkaz neprovedl, neboť jsou tyto doklady součástí správního spisu.

Další přílohy k doplnění vyjádření žalovaného ze dne 17.8.2015, a sice usnesení MHMP, odboru školství, mládeže a sportu ve věci námitky podjatosti ze dne 7. 5. 2013 a doklad o doručení tohoto usnesení zástupkyni žalobce (č. l. 104 – 105 PV, č. l. 110 soudního spisu) soud jako důkaz neprovedl, neboť zástupkyni žalobce bylo při ústním jednání dne 30. 9. 2015 potvrzeno, že bylo o námitce podjatosti ředitelky MŠ uplatněné dne 2. 4. 2013 rozhodnuto a že žalobce proti němu neuplatnil opravný prostředek.

Z provedených důkazů soud zjistil, že o námitce žalobce vůči ředitelce mateřské školy, která byla uplatněna v průběhu řízení o jeho přijetí do mateřské školy na školní rok 2013/2014 bylo rozhodnuto a žalobce nepodal proti tomuto rozhodnutí odvolání. Mezi účastníky tedy není sporu o tom, že námitka podjatosti ředitelky MŠ, vznesená v průběhu správního řízení zakončeného žalobou napadeným rozhodnutím, byla pravomocně rozhodnuta příslušným správním orgánem, přičemž žalobce opravný prostředek neuplatnil. Z ostatních provedených důkazů pak vyplynulo, že se zástupkyně žalobce domáhala přijetí žalobce do MŠ i na předchozí školní rok 2012/2013 a v průběhu toho řízení uplatnila námitku podjatosti vůči úřednicím MHMP Ing. S. a Ing. PhDr. K., podjatosti ředitelky MŠ a domáhala se opatření proti nečinnosti.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu v rozhodném znění účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").

Podle ust. § 34 odst. 2, 5 školského zákona v rozhodném znění ředitel mateřské školy stanoví v dohodě se zřizovatelem místo, termín a dobu pro podání žádostí o přijetí dětí k předškolnímu vzdělávání od následujícího školního roku a zveřejní je způsobem v místě obvyklým. (5) Při přijímání dětí k předškolnímu vzdělávání je třeba dodržet podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.

Podle ustanovení § 165 odst. 2 písm. b) téhož zákona ředitel školy a školského zařízení, které zřizuje stát, kraj, obec nebo svazek obcí, rozhoduje o právech a povinnostech v oblasti státní správy v těchto případech:

b) přijetí dítěte k předškolnímu vzdělávání podle § 34 a ukončení předškolního vzdělávání podle § 35, zařazení dítěte do přípravného stupně základní školy speciální podle § 48a, zařazení dítěte do přípravné třídy základní školy podle § 47.

Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o veřejném zdraví v rozhodném znění veřejným zdravím je zdravotní stav obyvatelstva a jeho skupin. Tento zdravotní stav je určován souhrnem přírodních, životních a pracovních podmínek a způsobem života.

Podle ustanovení § 46 odst. 1, 2, 4 téhož zákona fyzická osoba, která má na území České republiky trvalý pobyt, cizinec, jemuž byl povolen trvalý pobyt, cizinec, který je oprávněn k trvalému pobytu na území České republiky, a dále cizinec, jemuž byl povolen přechodný pobyt na území České republiky na dobu delší než 90 dnů nebo je oprávněn na území České republiky pobývat po dobu delší než 90 dnů, jsou povinni podrobit se, v prováděcím právním předpisu upravených případech a termínech, stanovenému druhu pravidelného očkování. Prováděcím právním předpisem stanovené fyzické osoby a fyzické osoby, které mají být zařazeny na pracoviště s vyšším rizikem vzniku infekčních onemocnění, jsou povinny podrobit se ve stanoveném rozsahu stanovenému druhu zvláštního očkování. (2) Před provedením pravidelného a zvláštního očkování je fyzická osoba povinna podrobit se v případech upravených prováděcím právním předpisem vyšetření stavu imunity (odolnosti). Pravidelné a zvláštní očkování se neprovede při zjištění imunity vůči infekci nebo zjištění zdravotního stavu, který brání podání očkovací látky (trvalá kontraindikace). O těchto skutečnostech poskytovatel zdravotních služeb vystaví fyzické osobě potvrzení a důvod upuštění od očkování запиše do zdravotnické dokumentace. (4) Jde-li o osobu, která nedovršila patnáctý rok svého věku, odpovídá za splnění povinností podle odstavců 1 až 3 její zákonný zástupce.

Podle ustanovení § 47 odst. 2 téhož zákona každé provedené očkování запиše poskytovatel zdravotních služeb v rozsahu upraveném prováděcím právním předpisem do očkovacího průkazu nebo zdravotního a očkovacího průkazu dítěte a mladistvého, který vydá při prvním očkování, a do zdravotnické dokumentace očkovaného. Při každém dalším očkování je očkováný povinen předložit očkovací průkaz nebo zdravotní a očkovací průkaz dítěte a mladistvého k provedení záznamu.

Podle ustanovení § 50 téhož zákona zařízení poskytující péči o dítě do 3 let věku v denním režimu nebo předškolní zařízení mohou přijmout pouze dítě, které se podrobilo stanoveným pravidelným očkováním, má doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci.

Soud žalobu projednal a rozhodl o ní přednostně postupem podle ust. § 56 odst. 1 s.ř.s. neboť shledal vážné důvody spočívající ve věku nezletilého žalobce, který je blízký věku dítěte povinného školní docházkou.

Soud se předně zabýval námitkou podjatosti ředitelky MŠ, uplatněnou zástupkyní žalobce v průběhu správního řízení o žádosti na školní rok 2013/2014 podáním ze dne 2. 4. 2013. V průběhu řízení před soudem se však stalo mezi účastníky nesporným, že o této námitce bylo rozhodnuto usnesením MHMP, odborem školství, mládeže a sportu dne 7. 5.

2013, č. j. MHMP 316194/2013 tak, že podjatost nebyla shledána. Proti usnesení se žalobce neodvolal, tím usnesení nabylo právní moci. Námitka podjatosti tak byla pravomocně vypořádána podle ust. § 14 odst. 2 správního řádu před rozhodnutím správního orgánu ve věci samé, a o žádosti žalobce rozhodoval správní orgán, jehož podjatost nebyla shledána. Žalobní námitka proto není důvodná.

Pokud zástupkyně žalobce poukazovala na jiné námitky podjatosti vznesené vůči úřednicím MHMP a ředitelce MŠ, soud z provedených důkazů a vyjádření zákonné zástupkyně žalobce zjistil, že se jednalo o námitky uplatněné v průběhu správních řízení o přijetí žalobce do MŠ na předcházející školní roky a nedopadají tak na řízení v nyní projednávané věci. Proto se jimi soud nezabýval.

Soud nemohl vejít ani na tvrzení žalobce, že neměl možnost uplatňovat námitky v řízení, seznámit se se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplynulo, že řízení bylo zahájeno na žádost zákonného zástupce žalobce ze dne 19. 3. 2013. Následně byla matka žalobce vyzvána výzvou ředitelky MŠ ze dne 25. 3. 2013 k doplnění žádosti. Na to zákonná zástupkyně žalobce reagovala podáním ze dne 25. 3. 2013 (2x), shora zmíněnou námitkou podjatosti v podání ze dne 2. 4. 2013 a po vydání prvoinstančního rozhodnutí odvoláním, o kterém rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. Ostatní listiny obsažené ve správním spisu jsou korespondencí úřadů se zákonnou zástupkyní žalobce či korespondencí ředitelky MŠ s žalovaným při předkládání spisu k posouzení námitky podjatosti a odvolání. Z uvedeného je patrné, že žalobci nikdo nebránil uplatnit námitky v průběhu řízení, zákonná zástupkyně v řízení aktivně vystupovala a činila podání, která byla podkladem pro vydání rozhodnutí o věci samé. Ostatní podání ředitelky MŠ jsou reakcí na procesní aktivitu žalobce (předložení námitky podjatosti a odvolání žalovanému) a žalobce s nimi tedy nemusel seznamován, neboť tato podání sám činil. Pokud správní orgán v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu nedal žalobci možnost před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k jeho podkladům, je takový postup správního orgánu vadou, která však nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, neboť do spisového materiálu činila podání pouze zástupkyně žalobce, která byla s jejich obsahem seznámena.

Soud dále nepovažuje žalobou napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Je tomu tak proto, že obě rozhodnutí správních orgánů splňují náležitosti ustanovení § 68 správního řádu, neboť obsahují výrokovou část odůvodnění a poučení účastníků řízení, ve výrokové části je uvedeno řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, označení účastníků, v odůvodnění jsou uvedeny důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a stanovisko správních orgánů k návrhům a námitkám účastníků. Vzhledem k tomu, že podle ustálené judikatury správních soudů se hledí na obě rozhodnutí správních orgánů, jako na jeden celek, lze k obsahu odůvodnění rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o přijetí do mateřské školy na školní rok 2013/2014 dále uvést, že správní orgány obou stupňů zjistily skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Z žádosti žalobce o přijetí do MŠ ve znění jejího upřesnění po výzvě ředitelky MŠ a příloh této žádosti totiž vyplynulo, že zákonná zástupkyně žalobce jako jediný doklad ve smyslu § 50 zákona o veřejném zdraví předložila čestné prohlášení podané spolu s žádostí o přijetí žalobce do MŠ, kde prohlašuje, že je žalobce zdravý a matka nemá poznatky o tom, že by nemohl být zařazen do kolektivu MŠ. Jiný doklad o tom, že se žalobce podrobil stanoveným pravidelným očkováním či že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci, předložen přes výzvu ředitelky MŠ nebyl. Ani ostatní přílohy žádosti žalobce o přijetí do MŠ nejsou dokladem ve smyslu § 50 zákona o veřejném zdraví, neboť se jedná o podání datovaná 20. 3.

2011, tedy neaktuální k datu zahájení správního řízení o přijetí žalobce do mateřské školy na školní rok 2013/2014. K tomu soud poukazuje na ust. § 34 odst. 2 školského zákona, podle kterého může ředitel mateřské školy přijmout žádost o přijetí dítěte k předškolnímu vzdělávání od následujícího školního roku, tj. v projednávané věci k žádosti ze dne 19. 3. 2013 na školní rok 2013/2014. Znění tohoto zákonného ustanovení vyvrací tvrzení zástupkyně žalobce, že správní orgány rozhodovaly o doplnění žádosti ze dne 20. 6. 2012, tj. na předchozí školní rok. Pokud ředitelka MŠ posoudila obsah žádosti ze dne 19. 3. 2013 jako žádost na následující školní rok, učinila tak v souladu s ustanovením § 37 odst. 1 správního řádu, neboť jej posoudila podle skutečného obsahu bez ohledu na to, jak je označeno.

Ředitelka MŠ a žalovaný postupovali rovněž v souladu s § 34 odst. 5 školského zákona, který stanoví, že při přijímání dětí k předškolnímu vzdělávání je třeba dodržet podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Tím je v projednávané věci shora zmíněné ustanovení § 50 zákona o veřejném zdraví, které příslušné předškolní zařízení zavazuje povinností přijmout pouze dítě, jež se podrobilo stanoveným pravidelným očkováním, má doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci. Průkazem takového pravidelného očkování je ve smyslu § 47 odst. 2 téhož zákona očkovací průkaz dítěte a zdravotnická dokumentace očkovaného. Nelze přehlédnout ani ustanovení § 46 odst. 1, 2, 4 téhož zákona, z nichž vyplývá povinnost fyzické osoby podrobit se v prováděcím předpisu upravených případech a termínech stanovenému druhu pravidelného očkování, které se ovšem neprovede při zjištění imunity vůči infekci nebo zjištění zdravotního stavu, který brání podání očkovací látky (trvalá kontraindikace), o čemž ovšem poskytovatel zdravotních služeb vystaví fyzické osobě potvrzení a důvod upuštění od očkování запиše do zdravotnické dokumentace. V případě žalobce, pokud by taková okolnost nastala, by o této skutečnosti byl informován jeho zákonný zástupce, neboť žalobce byl osobou, která nedovršila patnáctý rok svého věku a zákonný zástupce je za splnění povinnosti podrobit se stanovenému druhu pravidelného očkování za žalobce odpovědný.

Lze tak uzavřít, že správní orgány obou stupňů rozhodovaly v souladu se zákonem, neboť zástupkyně nezletilého žalobce nepředložila k žádosti ve smyslu § 47 odst. 2 a § 50 zákona o veřejném zdraví očkovací průkaz či výpis ze zdravotní dokumentace žalobce, svědčící o stanoveném pravidelném očkování dítěte, ani doklad, že je žalobce proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci. Takovým dokladem přitom nemůže být její čestné prohlášení, neboť čestným prohlášením nemůže být nikdy proveden důkaz; skutečnost jím nemůže být prokázána, ale pouze osvědčena (rozhodnutí NSS ve věci sp. zn. 9 Afs 139/2013). Jak vyplynulo z předně uvedeného, žalobce by v řízení o jeho žádosti o přijetí do mateřské školy na rok 2013/2014 buď musel předložit očkovací průkaz dítěte či výpis ze zdravotnické dokumentace, ze kterého by bylo zřejmé, že se podrobil stanoveným pravidelným očkováním nebo by musel předložit doklad, že je proti nákaze imunní či se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci. Takové skutečnosti však nemůže prokázat matka nezletilého žadatele čestným prohlášením, neboť není poskytovatelem zdravotních služeb (§ 47 odst. 2 zákona o veřejném zdraví) a čestným prohlášením nelze provést důkaz. Rozhodování správních orgánů obou stupňů je i ve shodě s judikaturou správních soudů, podle které rámcová úprava povinnosti fyzických osob podrobit se očkování stanovená v § 46 zákona o veřejném zdraví a její upřesnění ve vyhlášce odpovídají ústavně právním požadavkům, podle nichž povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích (čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) a meze základních práv a svobod mohou být upraveny pouze zákonem (čl. 4 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), jak je vymezeno ve shora zmíněném usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 3. 4. 2012, č. j. 8As 6/2011-120 a dále např. v rozsudku NSS ve věci sp. zn. 3 As 68/2013 ve spojení s rozsudkem Městského soudu Praze ve věci sp. zn. 11 A 341/2011. Stanoviska správních soudů jsou též v souladu s rozhodovací činností *Ústavního soudu České*

republiky, který ve svém nálezu ze dne 27. 1. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 16/14, resp. Pl. ÚS 19/14, návrh na zrušení ustanovení § 46 zákona o veřejném zdraví zamítl a ve věci povinného očkování konstatoval, že představuje prostředek imunizace proti vybraným nákazám, společenský benefit, vyžadující sdílenou povinnost členů společnosti, čili určitý akt sociální solidarity od těch, kteří podstupují riziko v současném majoritně přijímaném vědeckém poznání však označovaném za minimální, aby ochránili zdraví celé společnosti. Očkování dostatečně většiny populace totiž zabraňuje šíření nákazy vybraných nemocí, čímž poskytuje ochranu nejen těm, kteří byli očkovaní. Čím vyšší je pak podíl neočkovaného vůči očkovanému obyvatelstvu, tím vyšší je také riziko opětovného rozšíření nákazy a to nejen mezi těmi, kteří dobrovolně odmítli očkování, ale také mezi těmi, kteří nemohli být očkovaní z vážných, zejména zdravotních důvodů. V neposlední řadě je rozšířením nákazy ohrožena i ta část osob, která sice očkována byla, avšak vakcinace v jejich případě nedosáhla požadovaného efektu. V posuzovaném případě, kdy je vakcinace podmínkou pro přijetí dítěte do mateřské školy, jsou těmito osobami vystavenými riziku nákazy zejména děti, které mohou, v případě nákazy čelit zvláště závažným důsledkům. Z těchto důvodů lze považovat podrobení se očkování dítěte před jeho přijetím do mateřské školy za akt sociální solidarity, který nabývá svého významu s rostoucím množstvím očkovaných dětí v kolektivech těchto předškolních zařízení. Naopak jako sociální nespravedlnost by bylo možné nahlížet na případy, pokud by určitá skupina dětí, přijatých do předškolního zařízení, odmítala bez závažných důvodů očkování a čerpala tak výhody vyplývající z úspěšnosti vakcinace, resp. z ochoty ostatních dětí, navštěvujících předškolní zařízení, vzít na sebe ono minimální riziko, které z očkování plyne.

Soud k tomu dodává, že právnímu posouzení této problematiky, zachycené v rozhodnutích správních soudů a Ústavního soudu plně přisvědčuje a aplikoval je i na nyní projednávanou věc. Na základě shora uvedených skutečností dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno po právu, proto nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Vzhledem k tomu, že soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a nás. s.ř.s. přezkoumává zákonnost jeho vydání a nemůže žalovanému uložit splnění povinnosti („aby jí žalovaný zajistil doklad, který bude splňovat jeho představy o dokladu, na základě kterého by žalobce mohl navštěvovat mateřskou školu a účastnit se všech školních i mimoškolních akcí“), jak žalobce navrhoval v rozšíření žaloby při ústním jednání, ale je-li žaloba důvodná zruší napadené rozhodnutí a vrátí věc k dalšímu řízení nebo nedůvodnou žalobu zamítne, neshledal soud procesní podklad pro vyhovění tomuto návrhu a i v tomto rozsahu žalobu zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 7 s. ř. s. Žalovaný byl ve sporu úspěšný, soud mu však náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť má za to, že žalovaný jednal a rozhodoval jako správní orgán, který je povinný jím vydané správní rozhodnutí proti správní žalobě u soudu obhájit. Takový postup je samozřejmou součástí povinností plynoucích z běžné správní agendy, k níž je žalovaný v tomto rozsahu zákonem oprávněn a povinen.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační

stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 30. září 2015

JUDr. Ivanka Havlíková
předsedkyně senátu